

— Ахж. Чакай, азъ трѣбва да излѣза. Ще мина край него. Все ме е страхъ Киро да не направи нѣкоя пакостъ. Отдавна заплашваше — а то като наречено. . .

Мие се, облича се, натиква въ устата си парче хлѣбъ и пие кафе на кракъ. Нѣкакъ забравя главобола, откакъ му хрумна да наmine край своя приятелъ и види децата му. Тръгва съ бързи крачки къмъ града.

Но Киро не се бѣше връщаль презъ нощъта.

— Спаль е въ бараката на скелята, — помисля си Богданъ и успокоява жена му: — Навѣрно сж го пратили нѣкжде по работа. Ето, и менъ вече нѣколко пжти ме пращатъ въ Царево, въ Созополь. . . Когато транспортътъ спре, често става нужда да се иде до тамъ съ нѣкой камионъ. А той не чака. . .

Богданъ заслиза по морския булевардъ къмъ пристанището,

Какво ли пѣкъ става тамъ, на завоя на улицата? Нѣщо пакъ. . .

На високия брѣгъ отсамъ вълнолома се тълпятъ хора. Вѣгърътъ ги дърпа за палтата, плющи по лицата имъ, но хората стоятъ неподвижно и се взираатъ въ далечината. Струпали сж се нѣколко дузини граждани, моряци, работници, войници и гледатъ. Спира се и Богданъ и се заглежда къмъ морето.

— О-хо!

Тамъ иде нѣкакъвъ голѣмъ корабъ, и тия хора следятъ пжтя му презъ бурята. Корабътъ се губи изъ вълнитѣ и пакъ изниква отъ тѣхъ, като човѣкъ, който се кжпи. Пада встрани и пакъ се изправя. Мачтитѣ му близватъ водата, корабътъ се върти и